

Exportar el model català al PSOE

Entrevista a Josep M. Sala, el solter d'or del PSC.

Sembla que enguany els polítics socialistes ho tenen difícil a l'hora de fer vacances. Les entrevistes estiuenques destinades a donar la imatge amable dels polítics venen farcides de missatges destinats a una tardor amb Congressos. Va començar l'estiu i la calor va arribar amb les declaracions de Solchaga. Guerra va ser concís. El fred sempre acaba arribant. Però el termòmetre polític no va baixar i a Solchaga el va seguir Semprún. Les temperatures continuen alterades i tot indica que els socialistes catalans poden ser una de les claus reguladores del termòmetre.

Josep M. Sala és un home expert a alterar temperatures. Secretari d'organització del PSC, membre de l'executiva del PSOE, ha estat en els darrers anys l'animador oficial de la política catalana pel que fa a declaracions. Ell diu que no té vocació de dolent de la pel·lícula, que el que passa és que és un admirador de la Cambra dels Comuns dels Britànics.

—*¿Fa de Guerra o és un home de Guerra?*

—Ni una cosa, ni l'altra. Sóc secretari d'organització del PSC i membre de l'executiva del PSOE. El que he fet és intentar millorar les relacions amb els dos partits. Penso que ha estat una etapa positiva

—*¿Però, com a mínim, fa de dolent de la pel·lícula?*

—No. La gent del partit és gent que està molt bé i fa molt de temps que no he hagut de fer de dolent de la pel·lícula. Per una altra banda, Guerra és un excel·lent organitzador. Crec que seria petulant per

part meva comparar-m'hi.

—*Vostè és molt cordial en el tracte i en canvi públicament s'ha creat una imatge un poc antipàtica. ¿Un secretari d'organització ha de ser forçosament antipàtic?*

—Els partits han de presentar la doble cara. Però he de confessar que em trobo molt a gust en aquesta nova etapa de diàleg.

—*Les seves declaracions a vegades sembla que tinguin un toc passional, ¿això és fruit de la tàctica?*

—No. Em surten. Encara que no ho sembli, acostumo a controlar-me bastant. No són declaracions meditades. Sóc un admirador dels anglesos, no només en política sinó també

culturalment. Ara que puc veure la televisió per satèl·lit m'ho passo d'allò més bé veient les retransmissions en directe de la Cambra dels Comuns. La gent s'insulta, s'increpa i no passa res. Al Parlament de Catalunya quan s'aixeca una mica la veu, quan Comas, per exemple, diu alguna barrabassada, Xicoy ens fa callar com si estiguéssim a l'escola.

No s'ha de caure en la carrincloneria, però no entenc per què el debat polític ha de venir revestit per tanta solemnitat. Jo he intentat fer el model anglès per tal de trencar una mica aquesta situació. Ara, també m'encanta quan m'ho fan a mi. Des que Pujol em va

dir que era un senglar, sempre que trobo l'ocasió em fotografio amb porcs d'aquesta mena.

—*Veig que té una parella de nòvios penjada al seu despatx. ¿El volen casar?*

—Això m'ho va regalar la meva secretària quan vaig anar al seu casament

—*¿És el solter d'or del PSC?*

—Sóc solter, però no d'or. Ser secretari d'organització amb unes relacions familiars fortes és molt complicat. Jo, a casa, hi vaig poquíssim. Sempre has d'estar fora, tens una vida moguda.

—*La seva vida té precondents convergents. ¿Com va la relació familiar?*

vaig estar en la desaparició del SEU, als Caputxins. En aquell moment no militava en cap partit polític. Abans d'entrar a Convergència Socialista vaig estar un període en el moviment professional en el Col·legi d'Enginyers, una junta on la col·laboració de tots els partits polítics ha estat exemplar.

que s'és eficaç com més es treballa i fent molta feina. Jo sóc dels que pensa que quan més eficaç ets és quan menys has d'intervenir.

—*¿Vostè considera que va contribuir a la marxa de Prenafeta?*

—Prenafeta i jo havíem aparegut com a punts de referèn-

xi. En aquest sentit es nota un cert desbordament. Parlant en termes més científics es pot dir que hi ha hagut un increment bastant espectacular de l'entropia del sistema.

—*Parlem una mica de la moguda del PSOE. Tradicionalment, els socialistes catalans no han estat massa pròxims a Alfonso Guerra.*

—Tampoc n'han estat allunyats. Nosaltres hem col·laborat amb el PSOE i en aquest partit el company Alfonso Guerra té un paper preeminent. També he de dir que la nostra col·laboració amb el ministre d'Economia, Carlos Solchaga, en les tasques de govern han estat positives. La política del govern ha estat correcta i ha estat refrendada pels ciutadans, una altre tema és que es puguin plantejar problemes de modulació.

En el Congrés nosaltres posarem sobre la taula el nostre model de funcionament. Un model que funciona per secretariat i per plenari, que permet que aquestes preocupacions que ara s'expressen en el si del partit puguin solucionar-se. Això facilitaria que hi hagués una direcció homogènia que pugui tirar endavant una política amb una direcció clara. Aquest model és el secretariat, però al mateix temps un plenari, que es reuneix una vegada al mes i que permet participar a la gent que difícilment pot dur el dia a dia.

—*¿Per solucionar els problemes de discrepància dins el partit pensen exportar el model català?*

—Pensem exportar aquest model a Madrid perquè significa una obertura més gran en la direcció. Nosaltres el posarem sobre la taula. Pensem que pot ser una fórmula.

—*¿S'acceptarà aquest model?*

—La nostra voluntat no és que s'accepti sinó posar-lo a disposició del conjunt. Considerem que pot ser útil de cara a la reflexió.

Assumpció Maresma

—La meua mare és de Convergència. Això mai ha significat cap problema.

—*Vostè, abans de dedicar-se a la política ¿era executiu?*

—No. Jo treballava a la IBM, però era tècnic. Vaig començar a treballar a la informàtica a l'etapa inicial. Vaig estar molts anys passant-m'ho bé. Sóc tècnic de sistemes. Mentre vaig estar a la IBM mai vaig tenir ningú treballant a les meves ordres.

—*¿I com va ser el seu pas a la política?*

—Em vaig iniciar, com molta gent d'aquest país, en el Sindicat Democràtic. Primer vaig ser delegat de curs, després de l'Escola d'Enginyers,

Després, la política m'ha anat enganxant. Durant un temps vaig compaginar les dues coses fins que vaig haver de deixar la informàtica.

De totes maneres jo he estat secretari de tot: primer de l'Escola, després del Col·legi i ara del Partit

—*¿Un secretari d'organització ha d'estar sempre penjat del telèfon?*

—No, has de veure la gent. Les coses no es resolen per telèfon, has de viatjar. De totes maneres, no es tracta d'imposar-te sinó de convèncer. Un secretari d'organització el que ha de fer és conèixer molt bé la gent del partit.

—*¿És una feina dura?*

—Hi ha gent que es pensa

cia contradictoris. Però ell deu saber les raons perquè va marxar, perquè jo encara no les sé. De totes maneres aquesta marxa de Prenafeta a empreses de la Generalitat que no funcionen massa bé ha estat força peculiar. Em pensava que tenia el futur més resolt.

Com a oposició he de dir que no el trobo a faltar i que estic satisfet de la seva marxa. El senyor Prenafeta era una mala influència en el Govern, però era una influència eficaç. Com a mínim movia la màquina cap a una determinada direcció, des d'un punt de vista equivocacat, però la movia. El senyor Prenafeta era un element d'ordre, la seva desaparició fa que l'ordre no existe-